Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36559
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

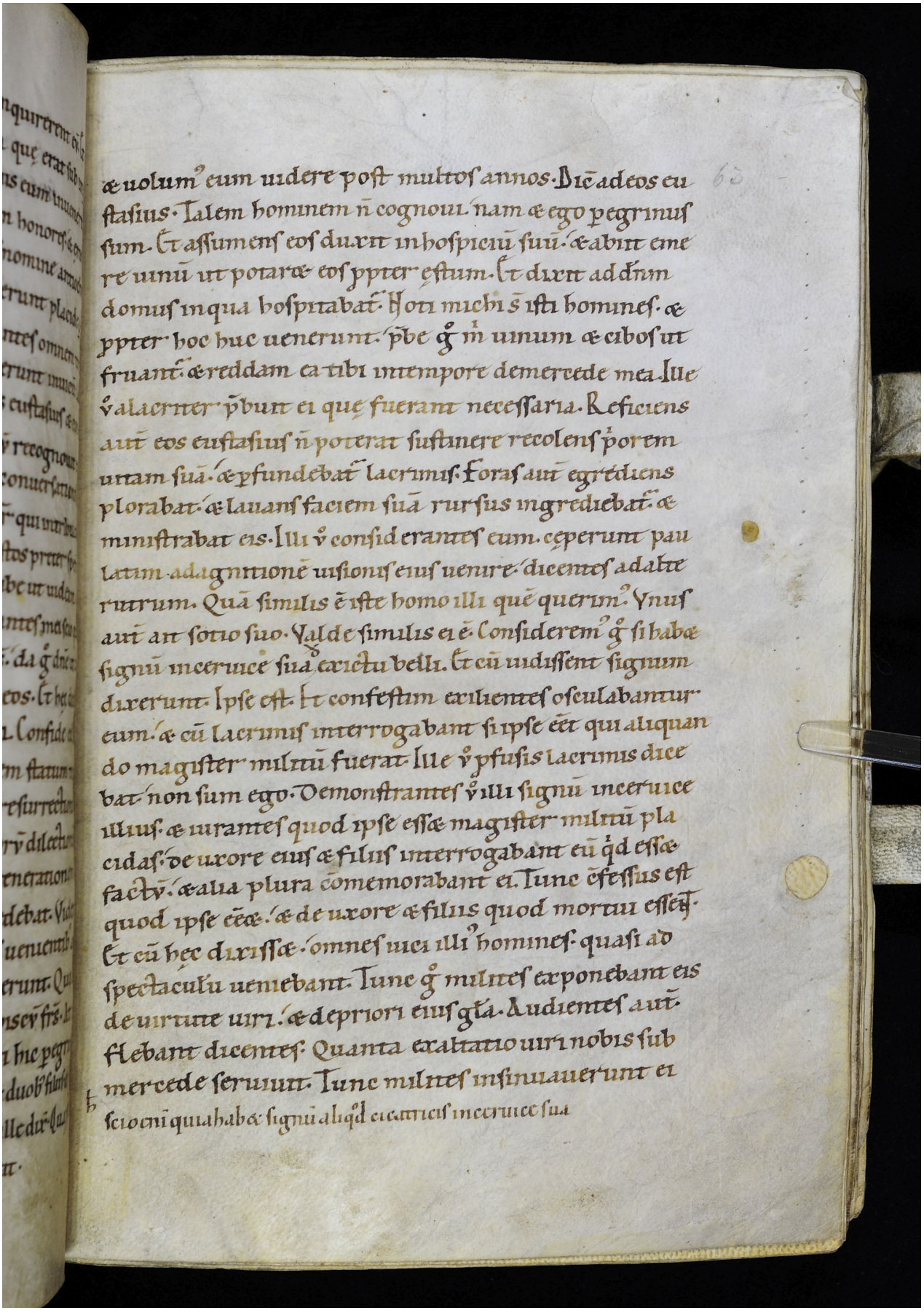

æ uolum eum uidere post multos annos. Dic adeos eu
stasius. Talem hominem n cognoui nam æ ego pegrinus
sum. Et assumens eos duxit in hospiciu suu. æ abiit eme
re unu ut potarent eos ppter estum. Et duxit ad dnm
domus in qua hospitabat. Hospes mihi s isti homines. æ
ppter hoc huc uenerunt. pbe g m unum æ cibos ut
fruant. æ reddam ea tibi intempore demercede mea. Ille
v alacriter pbuit ei que fuerant necessaria. Reficiens
aut eos eustasius n poterat sustinere recolens porem
uxorem suam. æ pfundebat lacrimas. Foras aut egrediens
plorabat. æ lauans faciem suam rursus ingrediebat. æ
ministrabat eis. Illi v considerantes eum. ceperunt pau
latim ad agnitione uisionis eius uenire. dicentes ad alte
rutrum. Qui similis e iste homo illi que querim. Vnus
aut ait socio suo. Valde similis ei e. Considerem g si habet
signu in cruce sua ex uictu belli. Et cu uidissent signum
dixerunt. Ipse est. Et confestim exilientes osculabantur
eum. æ cu lacrimis interrogabant si ipse esset qui aliquan
do magister miltu fuerat. Ille v pfusis lacrimis dice
bat non sum ego. Demonstrantes v illi signu in cruce
illius. æ iurantes quod ipse essæ magister miltu pla
cidas. de uxore eius æ filius interrogabant eu q̃d essæ
factu. æ alia plura comemorabant ei. Tunc confessus est
quod ipse esset. æ de uxore æ filiis quod mortui essent.
Et cu hec dixissæ. omnes uici illi homines. quasi ad
spectaculu uenie bant. Tunc g milites exponebant eis
de uirtute uiri. æ deprior eius gla. Audientes aut
flebant dicentes. Quanta exaltatio uiri nobis sub
mercede seruiunt. Tunc milites insinuauerunt ei
scioeni quia habe signu aliqd ex cicatrice in cruce sua